

ВЪЛКЪТЪ

Щомъ Нейчо се показа отъ вратата навънъ, вѣтърътъ го забрули по лицето, като да бѣше го дебналъ, задави го, напълни очитъ му съ снѣгъ. Той се сви още съ първитъ си крачки и заподскача, като гледаше да стѣпя тамъ, гдето снѣгътъ бѣше извѣнъ и се показваше суха замръзнала земя. Като минаваше по малкото дървено мостче надъ водата, върбитъ отъ дветъ му страни зашумѣха и замръзналитъ имъ клони зачукаха звънливо, както бѣха стъклени. „Какъвъ студъ!“ — каза си Нейчо и още повече се сви. И да бѣше по-добре облѣченъ, а то — съ тоя изтърканъ и орѣфанъ ямурлукъ, препасанъ презъ кръста съ ветъ, сжщо такъвъ орѣфанъ поясъ. Подъ мишницата си той бѣше стисналъ кжса тояга. Мислѣше си да вземе брадвата, но брадвата се носи мжчно, трѣбваше да я държи провисната на ржката си, не може и да се подпира съ нея. Пъкъ и какво ще каже, ако го попитатъ защо я е взелъ, нѣма ли да му се смѣятъ, че е понесълъ брадва да се брани отъ вълцитъ? Кого сж изяли вълци досега?